

— Ха, това е за менъ! — казалъ зарадванъ Келчо и бързо прѣминалъ рѣката.

Спустналъ се бързо тогава по диритѣ на царската дъщеря, настигналъ я и тръгналъ съ нея. Тя нито могла да го види, нито могла да го усѣти.

Вървѣли, вървѣли, стигнали една желѣзна гора.

Келчо махналъ съ тоягата си и ударилъ едно желѣзно дърво, та цѣлата гора поехтѣла.

Царската дъщеря се разтреперала отъ страхъ и казала:

— И-и Божичко, толко пжти съмъ минала прѣзъ тая гора, не съмъ я чула да звѣнти! Какво ли има?...

Вървѣли прѣзъ гората, вървѣли, Келчо пакъ ударилъ едно дърво съ тоягата си и още по-страхотно изехтѣла гората.

Пакъ трепнала отъ страхъ царската дъщеря и пакъ си казала:

— И-и Божичко, толко пжти съмъ минала прѣзъ тая гора не съмъ я чула да звѣнти!... Какво ли има?

Като изминали гората, показалъ се единъ голѣмъ палатъ. Той страшно се тъмнялъ въ нощта. Нито една свѣтина се не мѣркала, нито единъ гласъ се не чувалъ.

Царската дъщеря бързо тръгнала къмъ тоя палатъ. Келчо тръгналъ по нея.

И ето изъ палата излѣзли стари, прѣстарѣли царъ и царица, подирѣ имъ вървѣлъ младъ и напетъ тѣхния царски синъ.

Тѣ посрѣщнали съ радостъ царската дъщеря, въвели я въ палата. Всички лампи засвѣтили веднага, хубава музика засвирила нѣкждѣ.

Келчо влѣзналъ вжтрѣ, но никой не могаль нито да го види, нито да го усѣти.

Всички насѣдали на богата трапеза и почнали да пиятъ и да ядатъ. Келчо се приближилъ до трапезата и открадналъ сребърната лъжица отпрѣдъ царската дъщеря и я турналъ въ невидимия си джобъ. Всички се чудили, кждѣ се изгуби скжпата лъжица, търсили, търсили и не могли да я намѣратъ.